

Húsz vagy inkább már huszonegy éve ismerjük egymást közelebbről, abból a korból, amikor én javarészt még a tévé üveglapjának túloldalán ültem. Díjazottunk akkor annyi idős volt, mint én jelenleg, vagyis elég egyértelmű, hogy itt és most nem másról, mint az életműdíjról lesz szó.

Akkor is sokan mondták, most is sokan mondják, húsz évet simán letagadhatna, a hangja pedig még inkább dacol a korral. Szóval, közről húsz esztendeje láttam először dolgozni és irigykedtem. Ugyanakkor láttam közről nem dolgozni is – és akkor is irigykedtem... Mindez Sydneyben, az olimpián történt, amikor mögötte már egy fél élet állt.

A Magyar Televízióhoz 1970-ben került. Két vasat tartva a tűzben, a sportos és a híradós karrierjét is építette. A Híradónál a nyolcvanas évek elején – 33 évesen – már felelős szerkesztő és műsorvezető volt, akkor, amikor az esti fő adásnak nem ritkán 5.5 milliós nézettsége volt.

Kapott fegyelmit a Nemzetközi Valutaalap, az IMF dicséretéért. (Nem teljesen kizárható, hogy ezért ma is kapna...)

Fejelt győztes gólt a SZÚR-on, 1986-ban, amikor az újságírók egy nullára verték meg a színészeket. Juhász Jácint volt a kapus.

Akik ismerik, mindannyian mediterrán embernek tartják, aki a Monty Pythonból magyarítva mindig az élet napos oldalára nézett.

Doktori címet szerzett 1987-ben, mindig elfelejtem, hogy pontosan miből, ami talán nem is csoda, mert sohasem kérkedik vele, hogy ilyenje is van...

A rendszerváltást követően azután jött egy másik élet tele sporttal. A TS-nél főmunkatárs, rovatvezető, majd 1998-ban megbízott főszerkesztő volt. Húsz éve pedig megszakítás nélkül együtt dolgozunk. Ritka az olyan ember, aki szimbiózisban él a változó idővel, egyben a múltó évekkel is úgy, hogy mit sem veszít a jókedvéből és a pozitív életszemléletéből.

Az sem mindennapi, hogy valaki egy lusta nyár eleji délután – idén június 6-án – csak úgy azt mondja, köszönöm, pont ötven év elég volt a képernyőn, ezért önként visszavonul a műsorvezetéstől.

Nos, ő ilyen srác! Ahogy én megismertem, mindig jót akart magának, de úgy, hogy közben sosem akart rosszat senki másnak! A karrierje fél évszázada tart, és még egyáltalán nincs vége, hiszen, ha a képernyőn nem is, a mikrofon mögött azért még marad, remélem jó sokáig!

A Magyar Sportújságíró Szövetség egyik idei Életműdíjasa a Sport TV örökös műsorvezetője és kommentátora, az ősz hajfesték szorgos használata ellenére is örökifjú Kaplár Fehér József.

Írta és elmondta: Máté Pál, a Sport TV főszerkesztője.

Ha most itt lennél, már mind hangosan röhögnénk, mert már biztos mondtál volna valami sikamlósat, ahogy szoktál, például valami olyasmit, hogy: „Kézcsók a hölgyeknek, jó napot a nagy farkú és kevésbé nagy farkú uraknak, és magának is XY úr...”

Amikor először hallottam ezt tőled, még alig múltam tizennyolc, és nem mertem röhögni, azt gondoltam, ez nagyon fura szerkesztőség, itt rettentő csúnyán beszélnek egymással az emberek, és atlétatrikóban jönnek dolgozni, mögöttük felakasztva a vasalt ing meg a hosszú nadrág, ha hirtelen valami előkelő helyre kellene menni –ezek talán még itt is laknak...

A Visegrádi utcában történt, az írógépek után akkoriban vezették be a „számológépeket”, ahogy te nevezted, és még mennyi minden jött utána... Már nem kellett a „nagymedvével” levilágítani az újságoldalakat, hanem fénykábelen küldtük a nyomdába, aztán elköltöztünk, a Pocok presszót is magunk mögött hagyva, megint elköltöztünk, és megint –de a szeretett öreg Golfod jött veled, pedig akkor már vagy húsz éve nagykorúvá vált, lassan megérett a nyugdíjra is.

De te nem eresztetted. Mint ahogy a klasszikus értékeket sem. Régi vágású, békebeli újságíró voltál, a telefonkönyved évekig az én hajgumimmal volt átkötve, azután meg valaki máséval, míg szét nem hullott atomjaira. Ám még mindig megbízhatóbb volt, mint a telefonod, amelyet egy váratlan pillanatban elloptak, és akkor hívtad a „csavarhúzókat”, a rendszergazdákat, hogy varázsoljanak valamit, mert te egyesével be nem írod azt a több ezer számot megint ebbe az új NASA-űrközpontba. És mindenki tette, amit kellett. Mert olyan viccesen tudtad kérni, hogy arra nemigen lehetett nemet mondani.

Fiatalabb korodban nagy hóhányó lehattél (ezt csak hallottam, de beleillik a képbe), és azóta is mindenkit kenyérre kentél. Cserébe viszont nem lehetett tőled lehetetlent kérni. Felhívtál bárkit, lehetett a világ túlsó felén, tán még a Holdon is. Világsztár átlövő, klasszis edző vagy sportvezető, nem számított. Ha nem volt otthon, megcsörgetted a szomszédját Dániában, vagy a barátnőjét, az ivócimboráját. Sokat

vicceltünk azzal, hogy hamarabb tudtad, kit hívtak be a válogatottba, mint a szövetségi kapitány, aki összerakta a keretet.

A délutánjaink azzal teltek, hogy te felhívtál valakit valamilyen nyelven, horvátul, szerbül, németül, angolul, és az utóbbi időben már egyre többször spanyolul is, hiszen megjelent a hazai kézilabdázásban is a spanyol iskola –ezért megtanultál konyhanyelven spanyolul. „Bis morgenek a finom uraknak, és kézcsók a hölgyeknek!”–búcsúztál esténként a magad sajátos szóhasználatával, és a komplett irodádat magadra aggatva távoztál.

Bis morgen, Simikém!

A Magyar Sportújságírók Szövetsége posztumusz Életműdíjasa a 64 éves korában, autóbalesetben 2019-ben elhunyt Simon József, aki 1987 óta volt a Nemzeti Sport munkatársa, majd rovatvezetője, szerkesztője, az utóbbi évtizedekben kézilabda-szakírója.

Írta és elmondta: Tóth Anita, a Nemzeti sport csapat-és egyéni sportágak rovatvezetője.